

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Pražské služby, a.s.**, se sídlem Pod Šancemi 444/1, Praha 9, zast. Mgr. Tomášem Rydvanem, advokátem ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Truhlářská 13-15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R105/2016/VZ-33007/2016/321/OHo, ve věci návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 8. 2016, č. j. ÚOHS-R105/2016/VZ-33007/2016/321/OHo, jakož i rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 3. 2016, č. j. ÚOHS-S0105/2016/VZ-10769/2016/543/MPr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce

Mgr. Tomáše Rydvana, advokáta ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.
se sídlem Truhlářská 13-15, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. ÚOHS-S0105/2016/VZ-10769/2016/543/MPr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 117a písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) rozhodnuto o zastavení řízení o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele – Správy pražských hřbitovů, p. o., se sídlem Vinohradská 2807/153c, Praha 3 (dále jen „zadavatel“) při zadávání veřejné zakázky „*Likvidace hřbitovního odpadu pro Správu pražských hřbitovů, p. o.*“

Žalobce, jako uchazeč o uvedenou veřejnou zakázku, podal dne 22. 2. 2016 žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, v němž zpochybňoval postup zadavatele při rozdělení zakázky na části a způsob hodnocení nabídek uvedený v zadávací dokumentaci. K návrhu přiložil mj. rozhodnutí zadavatele o námitkách a dokument označený jako „*Doklad o podaných námitkách*“, jímž byl doklad o odeslání námitek – podací lístek. Podle žalovaného však žalobce ke svému návrhu nedoložil doklad o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, tedy náležitost návrhu, jejíž absenci již nelze následně napravit [§ 117a písm. a) téhož zákona *a contrario*]. Absence uvedené náležitosti návrhu je bez dalšího důvodem pro zastavení řízení o takovém návrhu ve smyslu § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách, a proto žalovaný řízení o návrhu žalobce zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém navrhoval prvostupňové rozhodnutí zrušit. Předseda žalovaného podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce se se zastavením řízení neztotožnil a v podané žalobě namítal, že obě správní rozhodnutí představují exemplární příklad přepjatého právního formalismu a ve svém důsledku i odepření spravedlnosti.

Žalobce se ve svých námitkách opíral o teleologický výklad právních norem – podle žalobce je smyslem a účelem § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách prokázání toho, že uchazeč vyčerpал možnost dosáhnout nápravy přímo u zadavatele, tj. prokázat, že zadavateli doručil své námitky. Vztah mezi zadavatelem a uchazečem je primárně vztahem soukromoprávním, otázku doručování mezi nimi je proto potřeba řešit dle soukromoprávních předpisů. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 21 Cdo 3031/2011, žalobce uvedl, že nelze-li doručení prokázat doručenkou, neznamená to bez dalšího, že písemnost nebyla doručena; jako průkaz doručení může sloužit vše,

co provedené doručení prokazuje. Žalobce společně s návrhem předložil podací lístek ze dne 1. 2. 2016 a rozhodnutí zadavatele o námitkách, ve kterém zadavatel výslovně uvedl, kdy mu byly námitky doručeny – dne 2. 2. 2016. Z těchto dvou dokumentů je tak dle názoru žalobce zcela zřejmé, že své námitky zadavateli nejen odeslal, ale také mu je skutečně doručil včetně toho, kdy se tak stalo.

Zákon podle žalobce navíc nikde nestanoví povinnost doručit námitky takovým způsobem, aby měl uchazeč k dispozici doklad o doručení typu dodejka. Je neakceptovatelný závěr, že v případě doručování obyčejnou poštou by nikdy nemohl být podán návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, přestože tento by o námitkách jako včasných věcně rozhodl. Žalobce poukázal také na disproporci v posuzování ze strany žalovaného, který by na jednu stranu považoval za dostatečný doklad o doručení např. i dokument o převzetí námitek potvrzený (razítkem) podatelnou zadavatele, na druhou stranou však nepovažuje za dostatečné potvrzení zadavatele v rozhodnutí o námitkách podepsané přímo statutárním zástupcem zadavatele.

Žalobce tvrdí, že v důsledku nepřipustné interpretace zákona ze strany žalovaného mu byl odepřen přístup ke spravedlnosti, když navíc žalovaný i jeho předseda zcela rezignovali na naplňování svého úkolu – vykonávat dohled nad postupem zadavatelů při zadávání veřejných zakázek. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že setrvává na závěrech uvedených v obou napadených rozhodnutích, kde i za využití důvodové zprávy k zákonu vyložil, jaké je *ratio* zákonodárce; účelem povinnosti předložit potvrzení o doručení námitek je, aby bylo prokázáno, kdy uchazeč námitky zadavateli doručil. Takovéto prokázání přitom zjevně není možné z dokladu o odeslání námitek. Žalobce tak za dostatečný doklad doručení zřejmě považuje rozhodnutí zadavatele o námitkách. Tím by se však předmětným dokladem stala nepodložená a neověřená subjektivní proklamace zadavatele – fakticitu této nepodložené informace by bylo potřeba ve správním řízení dále zkoumat. Doklad o doručení námitek zadavateli jako povinná náležitost návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele přitom musí postavit otázku doručení námitek najisto, tak aby již dále nebyla předmětem dokazování. Zákon předvídá více způsobů doručování a s každým je spojen určitý druh dokladu, ze kterého vyplývá datum, popřípadě čas doručení, jeho způsob a právní skutečnost „*doručení*“ představuje primární objekt takového dokladu.

Případná nepravdivost údaje o doručení v rozhodnutí o námitkách není navíc pro zadavatele spojena s přímými nepříznivými právními důsledky, když uvedení data doručení námitek nepatří ani k povinným náležitostem rozhodnutí. Pokud by v průběhu řízení vyšla najevo chybnost neověřené informace a návrhovatel by nemohl doručení prokázat jiným způsobem, vedlo by to k nejistotě a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení též k vedení, potažmo zastavení řízení v jeho pozdějších fázích. Účelem dokladu o doručení není jen deklarace toho, že zadavatel měl možnost se s obsahem námitek návrhovatele seznámit,

ale zejména osvědčení oprávněnosti zahajovaného správního řízení a jasné určení počátku běhu zákonem stanovených lhůt.

K námitce porovnání potvrzení o přijatém podání zaměstnancem (podatelnou) zadavatele a uvedením data doručení v rozhodnutí zadavatele o námitkách žalovaný uvedl, že jde o odlišné úkony. Potvrzení o přijatém podání má ryze formální povahu a představuje jediný účel takového úkonu, když navíc uchazeč má možnost bezvadnost potvrzení ihned ověřit. Primárním účelem rozhodnutí je naproti tomu vypořádání námitek. Svým podpisem pod rozhodnutím tak zadavatel nemůže doložit právní skutečnosti, k jejichž určení rozhodnutí o námitkách neslouží. Potvrzení o doručení na rozdíl od rozhodnutí disponuje formální, objektivní hodnotou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. přitom krajský soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (žalobce výslovně souhlasil) a krajský soud sám neshledal potřebu provádět, resp. doplňovat dokazování (žalobce odkazoval výhradně na dokumenty, jež jsou součástí správního spisu).

Podstatou projednávané věci bylo posouzení, zda žalobce ke svému návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele přiložil takové podklady, které lze považovat za „*doklad o doručení námitek zadavateli*“ ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, nebo nikoli.

Podle § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách musí návrh na přezkoumání úkonů zadavatele obsahovat jednak obecné náležitosti podání podle správního řádu a dále pak speciální náležitosti, mj. právě i „*doklad o doručení námitek zadavateli*“. Bližší nároky na formu (podobu) tohoto dokladu pak zákon neuvádí. Účel tohoto požadavku je zřejmý: prokázat, že navrhovatel před podáním návrhu na zahájení správního řízení vyčerpal možnost provést nápravu přímo u zadavatele, k čemuž mu slouží institut námitek upravený v ustanovení § 110 zákona o veřejných zakázkách; podání námitek řádně a včas je přitom výslovnou podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele (§ 110 odst. 7, věta pátá) s tím, že zákonodárce v návaznosti na to požaduje po navrhovateli doložení dokladu o tom, že své námitky zadavateli skutečně doručil.

S absencí tohoto dokladu (o doručení námitek zadavateli) jako nezbytné náležitosti návrhu pak také zákonodárce spojil procesní následek – zastavení řízení podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Na rozdíl od nedostatků uvedených v § 117a písm. a) zákona

o veřejných zakázkách, jenž počítá s dodatečnou výzvou žalovaného k odstranění nedostatků návrhu, je přitom tato absence – vada návrhu – koncipována jako neodstranitelná. Vede tak bez dalšího k zastavení řízení, aniž by žalovaný návrh blíže zkoumal. Tato úprava se do zákona o veřejných zakázkách dostala novelou provedenou zákonem č. 40/2015 Sb., který nově (s účinností od 6. 3. 2015) v případě absence některých náležitostí (včetně dokladu o doručení námitek zadavateli) stanovených v § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách již nestanoví možnost doplnění návrhu. Z důvodové zprávy k této novele, již uváděné žalovaným, vyplývá, že účelem této změny bylo posílení odpovědnosti navrhovatele za jeho podání tak, aby správní řízení zahájené i na základě vadného návrhu nebylo zbytečně protahováno na úkor postupu zadavatelů v rámci zadávacího řízení.

Potud se obě strany sporu v zásadě shodnou. Sporným je pouze to, jakou musí mít „*doklad o doručení námitek zadavateli*“ podobu. Na jedné straně je zde názor, že k prokázání doručení námitek může sloužit vše, co osvědčuje doručení námitek zadavateli, včetně toho, kdy byly doručeny. Na druhé straně pak stojí názor žalovaného, podle kterého může být takovým dokladem pouze dokument o stanovené formě spojený s jednotlivými možnými způsoby doručení a sice: poštovní dodejka (v případě doručování prostřednictvím držitele poštovní licence), potvrzení podatelny zadavatele (v případě osobního doručení) či doklad o doručení do datové schránky (v případě využití tohoto způsobu elektronického doručení).

Při posuzování této otázky byl zdejší soud veden především teleologickým výkladem příslušného § 114 odst. 3 ve spojení s § 110 odst. 7, větou pátou, zákona o veřejných zakázkách. Stejně tak vycházel z toho, že zákon o veřejných zakázkách přesnou podobu dokladu o doručení námitek výslovně nestanoví. Z tohoto pohledu by tak dokladem o doručení mělo být vše, co vede k naplnění smyslu a účelu předmětného ustanovení, tj. k prokázání neúspěšného vyčerpání prostředku nápravy v podobě řádně a včasné podaných námitek u zadavatele, včetně toho, kdy k tomu došlo a od jakého okamžiku je proto potřeba počítat zákonné lhůty. Samozřejmě, že k tomuto cíli primárně vedou výše popsané dokumenty běžně spojené s doručováním písemností (dodejka atd.), nicméně není možné vyloučit, aby navrhovatel (zde: žalobce) doručení prokázal i jiným, nepochybnitelným způsobem.

Zákon o veřejných zakázkách ostatně v § 148 odst. 2 vymezoval možné způsoby doručování písemností poměrně široce a benevolentně. K doručení písemností mohlo dojít osobně, prostřednictvím osoby, která provádí přepravu zásilek (kurýrní služba), prostřednictvím držitele poštovní licence podle zvláštního právního předpisu (tento tradiční způsob komunikace si zvolil žalobce), elektronickými prostředky, prostřednictvím datové schránky, nebo jiným způsobem. Přestože je i volbou odesílatele, jaký prostředek komunikace si s ohledem na své možné důkazní obtíže zvolí, z uvedeného se podává, že stejně jako výčet způsobů komunikace i okruh možných dokladů o doručení námitek byl také nepoměrně širší a rozmanitější, než jen klasická potvrzení doručení písemností v podobě poštovní dodejky, razítka podatelny či dokladu ze systému datových schránek. Podle názoru zdejšího soudu přitom nelze nalézt rozumný důvod, proč by tímto dokladem nemohl být doklad v podobě rozhodnutí zadavatele o námitkách, ve kterém je výslovně uvedeno, kdy byly zadavateli námitky doručeny (zde: 2. 2. 2016). Existuje zde tedy dokument, kde je uveden jednoznačný den doručení námitek, tj. den, kdy se námitky dostaly do dispoziční sféry zadavatele; navíc je

zde dána jasná časová návaznost mezi dokladem o odeslání písemnosti zadavateli vystaveném Českou poštou (1. 2. 2016) a datem (2. 2. 2016), kdy měly být námitky doručeny, uvedeným v rozhodnutí o námitkách.

Byť takovýto postup plně nekonvenuje zákonodárcem deklarovanému posílení odpovědnosti navrhovatele za úplnost jeho návrhu (obstarání si všech potřebných dokladů), nelze doklady žalobce nyní odmítnout jen proto, že na začátku byl poněkud nedbalý. Bylo by jistě žádoucí, aby si navrhovatel již při zasilání námitek obstaral doklad o doručení. Pokud je však v důsledku postupu zadavatele (který den doručení námitek ve svém rozhodnutí uvedl, přestože vůbec nemusel – žalobce měl lidově řečeno štěstí) doba doručení doložena, není již možné formalisticky trvat pouze na určitých typech dokladů spojených s jednotlivými způsoby doručování (osobně, písemně či elektronicky – viz shora). Žalovaný tento požadavek odůvodnil tím, že tyto doklady jsou dostatečně formální a objektivní a že se tak v další fázi správního řízení vyhne případnému prokazování skutečného data doručení námitek uvedeného např. právě v rozhodnutí o námitkách v případě, kdy o něm vyvstanou pochybnosti. V nyní posuzované věci ovšem žádné pochybnosti o datu doručení námitek nevznikly, proto tento argument není zcela případný.

Navíc ani žalovaným požadované doklady nelze považovat za absolutně nezpochybnitelné, neboť adresát samozřejmě může údaje (zejména v případě dodejky) zpochybnit. Přestože na doručování písemností mezi žalobcem a zadavatelem výslovně nedopadá, lze v této souvislosti odkázat i na starší judikaturu. Předně, Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2849/07, publ. pod č. 20/60 SbNU 203, uvedl, že *„(d)oručenka je samozřejmě obvyklým důkazním prostředkem a některé procesní předpisy jí navíc mnohdy přiznávají důkazní sílu veřejné listiny, popř. s ní spojují domněnku pravdivosti jejího obsahu. Doručenka však není jediným důkazním prostředkem, jímž by mohla být okolnost řádného doručení prokazována; to platí nejen pro starý správní řád, jenž doručenku neupravoval, ale obecně pro jakýkoliv předpis, bez ohledu na to, zda v něm doručenka a její důkazní síla je upravena, či nikoliv.“* Nejvyšší správní soud pak k povaze dodejky v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 – 82, publ. pod č. 1327/2007 Sb. NSS., judikoval, že dodejka (doručenka) obecně nemá (zde: v daňovém řízení) váhu veřejné listiny a že adresát údaje v doručence zpochybní (znevěrohodní) předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality, byť samozřejmě ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována.

Z tohoto pohledu tak doklad o doručení ve formě dodejky (žalobce doručoval námitky poštou, proto tento doklad přicházel především v úvahu) není jediným a konečným potvrzením skutečného doručení; naopak, důležitá je fakticita a nikoli formální doklad. S ohledem na citovanou judikaturu vztahující se k doručování v oblasti veřejného práva je přitom v zásadě nerozhodné, zda se pohybujeme na úrovni práva soukromého či veřejného - žalobcem uváděné usnesení Nejvyššího soudu je opřeno o obdobná východiska, jako citovaná judikatura. Všechny vrcholné soudní instance zdůrazňují především samotné prokázání doručení do dispoziční sféry adresátů, tzv. materiální funkci doručení, nikoli existenci jediného formálního dokladu.

Krajský soud proto nevidí zásadní rozdíl mezi doložením doručení námitek prostřednictvím dodejky nebo skutečností uvedenými v rozhodnutí o námitkách. Podle soudu jsou oba dokumenty podobně formální a průkazné. Soud v této souvislosti nerozumí žalovaným opakovaně zdůrazňovanému tvrzení, že rozhodnutí o námitkách je subjektivní a potenciálně chybné. Jedná se totiž o úkon předvídaný a upravený zákonem, u něhož nelze *a priori* předpokládat, že by byl subjektivní a nesprávný. Měl-li by soud přistoupit na logiku žalovaného, pak lze za potenciálně nepřesnou označit např. i dodejku (poštovní doručovatel se může splést v datu, může ji vyplnit nedostatečně) nebo potvrzení podatelny (podatelna může doručení potvrdit chybným razítkem); v případě dodejky navíc nepřichází v úvahu žalovaným zmíněná okamžitá korekce ze strany žalobce, neboť dodejka je mu doručena až zpětně poštou.

Ani argumentace rozdílným účelem formálních dokladů o doručení (dodejky, potvrzení podatelny atd.) a rozhodnutí o námitkách pak na uvedeném, přes své jisté *ratio*, nic nemění. Je pravdou, že účelem rozhodnutí o námitkách je posoudit postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky a nikoli doložit den doručení námitek; z toho však nelze dovozovat, že by uvedení dne doručení námitek v rozhodnutí bylo jakkoli nepřesné, nedostatečné a nedokládalo by datum doručení. Deklarace data doručení námitek byla v rozhodnutí provedena jednoznačně, toto rozhodnutí je podepsáno ředitelem zadavatele, nevzbuzuje žádné pochybnosti o autenticitě a o pravdivosti svého obsahu. Žalovaný neměl ani jiné důvodné pochybnosti o datu doručení námitek, přesto rozhodnutí jako doklad o doručení odmítl.

V. Shrnutí a závěr

Lze tedy shrnout, že žalovaný pochybil, pokud zahájené řízení zastavil podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách pro absenci dokladu o doručení námitek zadavateli. Požadavek žalovaného na podobu takového dokladu byl v tomto případě přehnaně formalistický, nezohledňující všechny okolnosti případu. V jasné návaznosti na předložený doklad o odeslání písemnosti (podací lístek) ze dne 1. 2. 2016 totiž žalobcem k návrhu přiložené rozhodnutí o námitkách jednoznačně potvrdilo datum doručení na den 2. 2. 2016, aniž by navíc toto datum bylo později jakkoli zpochybněno. Žalovaný přesto bez výslovné opory v zákoně tyto listiny odmítnul jako nedostatečné a akcentoval jen určitou formu dokladu o doručení. Ačkoliv zcela nerezignoval na přezkum předmětného zadávacího řízení (učinil tak posléze z moci úřední), předmětné správní řízení o návrhu žalobce nedůvodně zastavil a tím žalobce připravil o možnost domáhat se nápravy v postupu zadavatele sám, v návrhovém řízení.

S přihlédnutím k charakteru a závažnosti pochybení, k němuž v daném případě došlo, krajský soud – v souladu s návrhem žalobce – zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 ve spojení s odst. 3 s.ř.s. nejen napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, ale i prvostupňové rozhodnutí. Současně v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. V tomto řízení je předseda žalovaného, resp. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.); to znamená, že musí provést nové posouzení náležitostí návrhu žalobce a zohlednit jím předložené doklady ve smyslu shora uvedeném.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch (napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení), rozhodl soud o povinnosti žalovaného nahradit mu náklady řízení.

Žalobce své náklady přesněji nevyčísлил; ze soudního spisu jako účelně vynaložené náklady vyplývají jednak zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a dále náhrada nákladů právního zastoupení za dva úkony právní služby: 1) příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a 2) sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky]. Za úkony právní služby tedy náklady činí částku 6 200 Kč, k čemuž je potřeba připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 2 x 300 Kč, což činí dohromady 6 800 Kč. Tuto částku je nutné dále zvýšit o 21 % DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je, resp. že AK ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH); náklady právního zastoupení tak ve výsledku dosahují výše 8 228 Kč. Celkem se pak na náhradě nákladů řízení jedná o částku 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 10. 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá